

15 AUGUSTUS 1929

No. 16

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Is iemand onder u in lijden? dat hij bidde; is iemand goeds-
moeds? dat hij psalmzinge.”

Jacobus 5 vers 13.

GEESTELIJKE EN VERSTANDELIJKE GENEZING.

Het een is goddelijk, het ander menselijk.

De Heilige Geest, die bijna 1900 jaren geleden als onontbeerlijke kracht in Christus' Kerk bestond, openbaarde zich op velerlei wijze. „Er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest.” (1 Cor. 12 : 4). De apostel Paulus noemt enkele dier gaven: „Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en eenen anderen het woord der kennis, door denzelfden Geest. En eenen anderen het geloof, door denzelfden Geest; en eenen anderen de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest; en eenen anderen de werking der krachten; en eenen anderen profetie; en eenen anderen onderscheidingen der geesten; en eenen anderen menigerlei talen; en eenen anderen uitlegging der talen. Doch deze dingen alle werkt de een en dezelfde Geest, deelende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkterwijs Hij wil.”

Deze schoone tekst geeft genoeg stof tot denken. Er rijzen enkele vragen, die duidelijk doen uitkomen dat het aangeroerde onderwerp verschillende kanten heeft, die elk waard zijn om bezien te worden.

De gaven zijn gekoppeld aan de ware Kerk. De gemeenschap der heiligen, d.i. van diegenen welke bezielde zijn met de inspiratie en gave van den Heiligen Geest, zal moeten kunnen wijzen op de door Paulus genoemde zegeningen van het op waarheid gebaseerde ge-

loof. De opgestane Jezus gaf de volgende opdracht en belofte aan de elven; terwijl de belofte ook gold voor hen die in Zijnen Naam zouden gelooven: „Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal veroemd worden. En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op kranken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.” (Markus 16 : 15—19.

Wij zullen het licht van ons onderzoek eens scherp richten op de gave van het „genezen der zieken.”

Duidelijk is reeds gebleken dat, waar zich een groep menschen aandiend als zijnde geloovigen van de ware Christuskerk, wij moeten verwachten dat de gave der geloofsgezondmaking onder hen is aan te wijzen. Men kan echter de zaak niet omdraaien en zeggen dat, wanneer zich bij iemand de gave der gezondmaking manifesteert (hetzij die persoon optreedt als bedienaar of zelf bediend wordt) dit een bewijs is dat zoo iemand de kennis en de geesteshouding bezit die hem tot een waarlijk lidmaat van de Kerk van den Meester stempelen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wijst wel op vele min of meer mirakuleuze gezondmakingen binnen haar kring, doch hoogstens als een a n w i z i n g voor haar goddelijken oorsprong, en geenszins als a f d o e n d e b e w i j s daarvan.

Genezing buiten de Kerk. Zooals men een kennis van bepaalde waarheden vindt buiten deze Kerk, zoo vindt men er ook min of meer „wonderbaarlijke” genezingen. Zelfs treft men hier en daar werkelijke geloofsgenezing. Wij zijn overtuigd dat een bovennatuurlijke genezing, te danken aan zuiver, in-God-gesteld geloof, bij elk oprecht mensch (dus ook bij een niet-lid van deze Kerk) kan voorkomen. Dit beteekent echter niet dat iemand buiten deze Kerk in staat is om onder goddelijke machtiging en bevoegdheid een gezondmaking te verrichten. Dit recht behoort alleen aan het Priesterschap. Er is een onmisbaar iets, dat tepas komt bij het beoordeelen van dergelijke gevallen, e n v o o r a l b i j h e t m a k e n v a n g e v o l g t r e k k i n g e n e r u i t, en dat onmisbare is: l e i d i n g. De beste leiding in dezen is de leiding door den Heiligen Geest.

Duizenden worden n.l. in de war gebracht door een dergelijke genezing. In plaats van haar de waarde toe te schrijven die haar toekomt, en niets meer, beschouwt men ze veelal als een verzekering dat de geheelde „op den waren weg” is, dat hij „het ware” gevonden heeft, ja, dikwijls als een verzekering dat de genezene van stonde af aan waardig is om het hemeloord binnen te wande-

len. Juist hier wordt dan een fout gemaakt in het denken, in het trekken van conclusies. De fout ontstaat door gebrek aan leiding, door het afwezig zijn van de voorlichting van den Heiligen Geest. En, zooals gezegd, door duizenden buiten de Kerk wordt deze vergissing gemaakt.

Een misleidende invloed. Er treedt in zoo'n geval naast de goede gave der genezing een invloed op die wij niet anders dan duivelsch kunnen noemen. De booze blaast den geheele iets in dat te niet waar is, ze dezen de oogen voor de waarheid doet sluiten, en ze hem naar het terrein van nog meer onwaarheden drijft. Een dergelijke invloed kan natuurlijk niet uit God zijn; zij mag zelfs toegeschreven worden aan de macht der duisternis.

Dit risico, dat men zijn geloof gaat stellen in iets dat een zoodanige hulde in geenen deele verdient, is verbonden aan elke genezing buiten deze Kerk, d.i. aan elke genezing zonder de leiding van den Geest der Waarheid of bediening van het Priesterschap.

Genezing door suggestie. Wij willen nu een soort genezing noemen die ver gescheiden staat van zoowel de heeling onder toezicht van den Heiligen Geest als de genezing door louter geloof, n. l. de genezing door gedachtekracht, door de macht der suggestie, of hoe men haar noemen wil. Ofschoon het denkvermogen van den mensch in laatste instantie ook een gave Gods is, kan men toch bij deze soort gezondmakingen zeggen dat er van een directe goddelijke tusschenkomst geen sprake is, en dat die zelfs in vele gevallen voor den genezer of den genezen persoon in het geheel geen rol speelt. Het is in vele gevallen een genezing waar de betrokkenen er geen aanspraak op maken geloof in God te bezitten.

Wij kunnen de twee eerste door ons onderscheiden soorten van genezing samenvatten onder den naam „geestelijke gezondmaking” en ze onder dien naam stellen tegenover de derde soort (door suggestie, e. d.) die wij noemen „verstandelijke genezing”. Wij houden dan eigenlijk twee hoofdgroepen van „bovennatuurlijke” genezingsgevallen over, waaromtrent wij in de officiële aanteekening bij afd. 66 der Leer en Verbonden het volgende lezen:

Twee hoofdgroepen. „Er is tweërlei genezing. De eene is verstandelijk; de andere mogen wij geestelijk noemen. De genezing door het brein is zoo oud als de menschheid. Zij wordt bewerkstelligd door suggestie, of door zelf-suggestie. De geest in het lichaam is een intelligent wezen en wordt zeer geholpen in zijn pogingen om weefsels te herstellen of om de aanvallen van vijandige machten te weerstaan, door de suggestie van anderen die een groote wilskracht bezitten; of ook door zelf-suggestie. De discipelen der Farizeërs wierpen door die macht duivelen uit, en vele moderne „genezers” werken onder de wet der suggestie. Dit is genezing door de gedachte. Geestelijke genezing (de schrijver der aanteekening bedoelt hier de geestelijke genezing die door God is aangewezen voor ernstige gevallen — S.) is door den Geest van God,

door het Priesterschap. Het is een gezondmaking, teweeggebracht door den Geest des Heeren, die de kracht mededeelt welke noodig is om de oorzaken der ziekten te overwinnen, en zij werkt vaak terstond. De macht ervan is evenwel bepaald, want alle menschen moeten sterven; maar zij die zoodanig leven dat zij ontvankelijk zijn voor de genezende invloeden van den Geest Gods, zouden leven tot op rijpen leeftijd, en dan „inslapen” in zoete sluimering, zeker zijnde van het begin van een nieuw leven in den morgen der wederopstanding. Geestelijke genezing is goddelijke genezing. Het is een deel van het Evangelie. Verstandsgenezing is menschelijk. Zij is goed zoolang zij in haar plaats blijft, doch is net zoomin een deel van het evangelie als de gewone geneeskunde of de heilkunst.” (Commentary, blz. 502, 503).

Wij kunnen dus de min of meer „wonderbaarlijke” gezondmakingen buiten deze Kerk niet alle bestempelen met de kwalificatie: zij zijn uit den boeze. Zij kunnen ook goddelijk of menschelijk zijn. Wij hebben echter reeds gewezen op het groote risico dat bij zulke gevallen zich voordoet, dat men n. l. òf verkeerde conclusies trekt, òf dat men zijn geloof gaat stellen in zaken en personen die een dergelijke eerbiedige aandacht niet verdienen.

Wat de Heiligen der Laatste Dagen gelooven. De Heiligen der Laatste Dagen nemen de vermaning van den apostel Jacobus ter harte: „Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heeren. En het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten.” (Jacobus 5 : 14, 15).

Hier wordt ons de weg aangewezen; men zal in geval van ziekte de ouderlingen der gemeente tot zich roepen, dezen zouden over den zieke bidden, hem zalvende met olie, „in den naam des Heeren”, en dan de belofte: het gebed des geloofs zal den zieke behouden. Laat ons vooral op deze groote voorwaarde letten: geloof. Het geloof is de basis. Hoe grooter het geloof, des te meer kracht zal er van de zalving kunnen uitgaan. Het moet niet zijn een geloof in een mensch, een wonderdokter, of wie dan ook, maar oprecht vertrouwen in God, in de kracht van Zijn Geest, en in Zijn Priesterschap. Dit is de aangewezen genezingsweg, in geval van werkelijke ziekte, voor elk Heilige der Laatste Dagen.

Wanneer iemand zich om genezing wendt tot een wonderdokter, een magnetiseur, een hypnotiseur, of een dergelijk personage, geeft hij dan geen blijk dat hij zijn geloof verkeerd gesteld heeft? Ja, zal men zeggen, maar de „genezer” heeft toch ook zijn gave van God ontvangen? Wij willen hierop antwoorden: Indien het u er dan om te doen is, genezing te krijgen door een gave Gods, waarom wendt gij u dan niet rechtstreeks tot God's Kerk, tot Zijn geautoriseerde Priesterschap? Godes gaven zijn toch alle in God's Kerk, en wanneer iemand die gaven in geval van nood niet aan

zich zelf geopenbaard ziet, heeft hij zulks immers alleen aan zijn eigen ongeloof te wijten?

De aangewezen methode werd door 's Heeren profeten bij de heiligen der vroegere dagen gevolgd. Jezus kon door het ongeloof in Nazareth „geene kracht doen”, zoodat het verslag luidt: „Hij legde weinigen zieke de handen op, en genas hen”. En van de twaalven lezen wij: „zij zalfden vele kranken met olie, en maakten hen gezond.” (Markus 6 : 5, 13).

Dat de Schepper ook in deze dagen de geestelijke gaven in Zijn Kerk wil zien, blijkt duidelijk uit Leer en Verbonden, afd. 46 : 10-27. Het negentiende vers luidt als volgt: „En wederom aan sommigen is geloof gegeven genezen te worden”. Naar deze heerlijke gaven van den Geest mogen en moeten alle Heiligen der Laatste Dagen ijveren, omdat de Heer gewillig is om, bij oprechte bekeering, niet alleen de zonde te vergeven, maar ook alle krankheden te genezen. (Psalm 103 : 3).

Onze Hemelsche Vader wil alles doen wat mogelijk is voor de tijdelijke en geestelijke zaligheid van Zijn kinderen. Hij heeft wetten geopenbaard inzake lichamelijke gezondheid. Hij heeft een middel in Zijn gemeente gezet om overtredingen tegen die gezondheidswetten te vergeven en de aangebrachte schade te herstellen. Laat ons, indien wij het noodig hebben, van dit middel gebruik maken. Wij moeten meer en beter leeren om 's Heeren wetten te onderhouden, doch wanneer wij vallen (en dat gebeurt nogal eens) zouden wij het middel tot herstel te baat nemen dat God heeft geautoriseerd, n. l., in geval van ziekte, en onder voorwaarde dat wij geloof hebben, de zalving. Wij treffen alles wat noodig is, in Zijn Kerk, Waarom dan erbuiten gaan?

H. S.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 6.

Het midden des tijds.

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.)

Aan Mozes, met wien de Heer sprak „aangezicht tot aangezicht, zoo als een man tot zijn vriend spreekt”, 1) werd de levensweg der menschelijke familie, zooals die toenmaals tot het verleden of de toekomst behoorde, bekend gemaakt, en de komst van den Verlosser werd door hem aangemerkt als de allerbelangrijkste gebeurtenis in alle gebeurlijkheden, waarvan de aarde en haar inwoners getuige zouden zijn. Diensvoren was de vloek Gods op de goddeloozen gevallen, en op de aarde door hun overtredingen, „Want zij

1) Exodus 33 : 11; zie ook Numeri 12 : 8; Deut. 34 : 10; verg. P. v. G. W., Mozes 1 : 2, 11, 31.

wilden niet naar Zijne stem luisteren, noch in Zijnen Eeniggeboren Zoon gelooven, in Hem waarvan Hij zeide, dat Hij zou komen in het midden der tijden, die van voor de grondlegging der wereld was toebereid." 1) In dezen tekst hebben wij het vroegste noemen van de uitdrukkelijke en diep-beteekenisvolle aanduiding der periode waarin de Christus verschijnen zou — het midden der tijden. Wanneer men de uitdrukking als een beeld opvat, vergete men niet dat het beeld van den Heere afkomstig is.

*** De jaren en eeuwen uit de menschelijke geschiedenis worden gescheiden door het grootsche gebeuren van de geboorte van Jezus Christus. De jaren die dat onvergetelijke feit voorafgaan worden aangeduid als tijd Vóór Christus (V.C.); terwijl latere jaren elk worden onderscheiden als een bepaald Jaar onzes Heeren, of, in het Latijn, Anno Domini (A.D.). Zodoende heeft men de wereldgeschiedenis gerangschikt en opgesteld met verwijzing naar den tijd van de geboorte van onzen Zaligmaker; en deze wijze van rekenen is bij alle Christelijke natiën in zwang. Tot verder onderricht diene dat een dergelijk stelsel werd aangenomen door de afgezonderde tak van het huis Israëls, die van het land Palestina naar het westelijk vasteland was geleid; want vanaf het verschijnen van het beloofde teeken onder het volk, wijzende op de geboorte van Hem omtrent Wien zoo overvloedig door hunne profeten was geprofeteerd, werd de Nephietische jaarrekening, die begon bij het vertrek van Lehi en zijn kolonie uit Jeruzalem, door de annalen van het nieuwe tijdperk vervangen. 2)

De gelegenheid van des Zaligmakers komst was tevoren aangewezen, en de tijd daarvan was duidelijk geopenbaard door bevoegde profeten op beide halfronden. De lange geschiedenis van het Israëlietische volk had een opeenvolging van gebeurtenissen doen zien, welke een betrekkelijk hoogtepunt vonden in de aardse zending van den Messias. Opdat wij beter de ware beteekenis van 's Heeren leven en bediening in het vleesch mogen begrijpen, moet eenige beschouwing worden gewijd aan den politieken, maatschappelijken en godsdienstigen toestand van het volk onder wie Hij verscheen en in welks midden Hij leefde en stierf. Zulk een beschouwing omvat minstens een kort overzicht van de voorafgaande historie der Hebreeuwsche natie. De nakomelingschap die Abraham kreeg door Izak en Jacob, werd reeds vroeg gekend onder de benaming waarin zij een onvergankelijken trots schiepen en een inspireerende belofte vonden, n.l. die van Israëlieten of de kinderen Israëls. 3) Als een groep werden zij zoo aangeduid in de moeilijke dagen hunner slavernij in Egypte 4); en gedurende de viermaal

1) P. v. G. W., Mozes 5 : 27; voor later noemen van het „midden der tijden”, zie 6 : 56—63; en 7 : 46; vergelijk Leer en Verb., 20 : 26; 39 : 3.

2) B. v. M., 3 Nephi 2 : 8; verg. 4 Nephi 1 : 1, 21; Mormon 8 : 6; Moroni 10 : 1.

3) Gen. 32 : 28; 35 : 10.

4) Exodus 1 : 1, 7; 9 : 6, 7; 12 : 3, enz.

tien jaren van den uittocht en den terugkeer naar het land der belofte, 1) en verder door de periode van hun voorspoed als een machtig volk onder de bediening der rechters, en als een vereenigd koninkrijk tijdens de opeenvolgende regeeringen van Saul, David en Salomo. 2)

Onmiddellijk na den dood van Salomo, volgens de meest erkende chronologie omstreeks 975 v. C., werd de natie uiteengescheurd door een opstand. De stam Juda, een deel van den stam Benjamin en kleine aantallen van enkele andere stammen bleven der koninklijke opvolging trouw en erkenden Rehabeam, den Zoon van Salomo, als hun koning; terwijl het overige, gewoonlijk de Tien Stammen genoemd, hun getrouwheid aan het huis Davids opzegden en Jerobeam, een Ephraïmit, tot hunnen koning maakten. De Tien Stammen behielden den naam van Koninkrijk Israëls, ofschoon ze ook als Ephraïm werden gekend. 3) Rehabeam en zijn aanhangers werden onderscheidenlijk het Koninkrijk Juda genoemd. Voor ongeveer twee honderd en vijftig jaren handhaafden de twee koninkrijken hun afzonderlijk zelfbestuur; toen, circa 722 of 721 v. C., werd de onafhankelijkheid van het Koninkrijk Israël teniet gedaan, en werden de gevangenen door Shalmanezar en anderen naar Assyrië gevoerd. Later verdwenen zij zoo volkomen, dat men ze de Verloren Stammen ging noemen. Het Koninkrijk Juda werd als natie nog een honderd en dertig jaren langer erkend; toen, ongeveer 588 v. C., werd het door Nebuchadnezar onderworpen, door wien de Babylonische gevangenschap een aanvang nam. Voor zeventig jaren werd Juda in ballingschap en werkelijke slavernij gehouden, tengevolge hunner overtreding, zooals Jeremia voorspeld had. 4) Daarna verzachtte de Heere het hart hunner overheerschers, en begon hun herstelling op bevel van Cyrus de Perziër, die het Babylonische koninkrijk onderworpen had. Het Hebreuwsche volk mocht naar Judea terugkeeren en een aanvang maken met het werk van het herbouwen van den tempel te Jeruzalem. 5)

Een groot gezelschap verbannen Hebreërs maakte van deze gelegenheid gebruik om naar de landen hunner vaders terug te keeren, ofschoon velen er de voorkeur aan gaven om te blijven in het land hunner gevangenschap, Babylon boven Israël verkiezend. De „gansche gemeente” der Joden, die uit de Babylonische ballingschap terugkeerden, telde slechts „twee en veertig duizend drie honderd en zestig, behalve hunne knechten en hunne maagden, die waren zeven duizend drie honderd zeven en dertig.” De betrekkelijk kleine omvang van de verhuizende natie blijkt voorts uit de lijst

1) Exodus 12 : 35, 40; 13 : 19; 15 : 1; Numeri 20 : 1, 19, 24, enz.

2) Zie de benaming in de boeken der Richteren, in 1 en 2 Samuel, 1 en 2 Koningen, en daarin gegeven verwijzingen.

3) Jes. 11 : 13; 17 : 3; Ezech. 37 : 16—23; Hos. 4 : 17.

4) Jeremia 25 : 11, 12; zie ook 29 : 10.

5) Ezra 1 : 1—5; zie schrijver's „House of the Lord”, blz. 47—54; eveneens „Artikelen des Geloofs”, lezing 17, par. 1—23.

hunner lastdieren. 1) Ofschoon zij die terugkeerden, moedig poogden om zich weer als het huis Davids te vestigen en in eenige mate hun vroegere prestige en glorie te herwinnen, werden de Joden niet meer een waarlijk onafhankelijk volk. Bij beurten vielen zij ten prooi aan Griekenland, Egypte en Syrië; doch omstreeks 164-163 v. C., wierp het volk, ten minste ten deele, het vreemde juk af, als resultaat van den patriottischen opstand die geleid werd door de Makkabeën, onder wie Judas Makkabeüs het meest op den voorgrond trad. De tempeldienst, die practisch verdwenen was door de maatregelen der overwinnende vijanden, werd in eere hersteld. 2) In het jaar 163 v. C. werd het heilig bouwwerk weer ingewijd, en de blijde gebeurtenis werd daarna jaarlijks op het Feest der Tempelwijding gevierd. 3) Tijdens de regeering der Makkabeën echter, verviel de tempel tot een welhaast geruïneerden toestand, meer tengevolge van het onvermogen van het verkleinde en verarmde volk om hem te onderhouden, dan door een verder afnemen van den godsdienstijver. In de hoop zich hierdoor een grootere mate nationale bescherming te verzekeren, gingen de Joden een ongelijk verbond met de Romeinen aan en werden zij tenslotte aan dezen schatplichtig, in welken toestand de Joodsche natie ook verkeerde gedurende de periode van onzes Heeren bediening. In het midden des tijds was Rome eigenlijk meesteres der wereld. Toen Christus geboren werd, was Augustus Caesar 4) de keizer van Rome, en de Edomiet, Herodes, 5) bijgenaamd de Groote, was de vazalkoning van Judea.

1) Ezra 2 : 64—68.

2) „House of the Lord”, blz. 51—54.

3) Josephus, Ant. 12 : 6, 7; 2 Makkabeën 2 : 19; 10 : 1—9; ook Joh. 10 : 22.

4) Lukas 2 : 1.

5) Matth. 2 : 1. Blz. 106 in „Jesus the Christ”.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

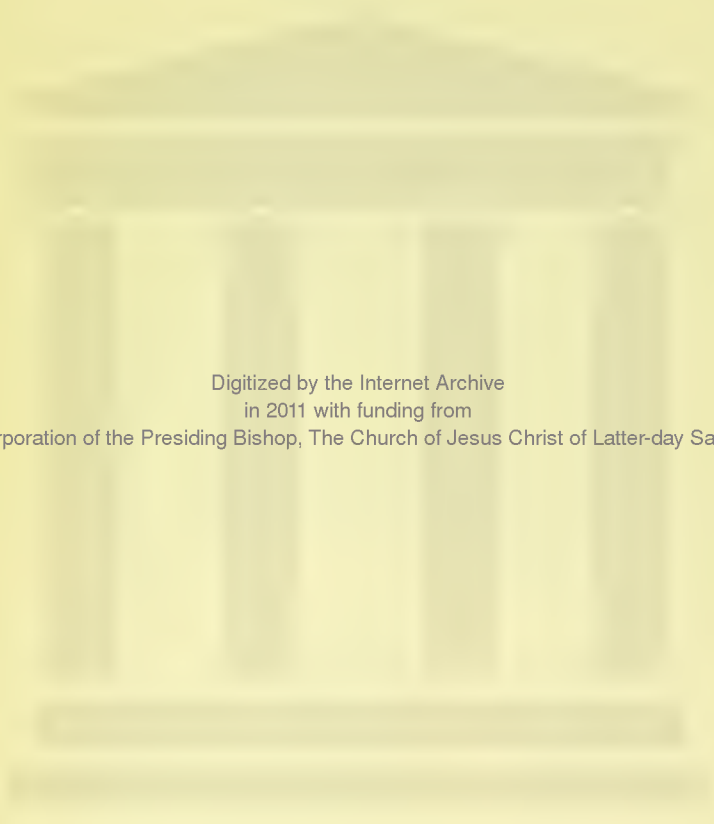
AVONDMAALVERS VOOR SEPTEMBER 1929.

Dat wij Hem steeds gedachtig zijn,
En ook Zijn lijden zeer,
Geduld voor ons op Calvarie
Door Jezus, onzen Heer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR SEPTEMBER 1929.

(Leer en Verbonden, Afdeeling 1, vers 33.)

„En hij die zich niet bekeert, van hem zal zelfs het licht hetwelk hij ontvangen heeft weggenomen worden, want Mijn Geest zal niet altijd met den mensch twisten, zegt de Heere der heirscharen.”

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from

Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

ZIJ DIE HEENGAAN

JOËL LILLYWHITE
Zr. LILLIAN D. LILLYWHITE - JOHN P. LILLYWHITE
JOHN D. LILLYWHITE

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

JOHN P. LILLYWHITE EN FAMILIE KEEREN NAAR DE V. S. TERUG.

Eervol ontslagen.

Volgens mededeeling van het hoofdkwartier der Kerk te Salt Lake City heeft het Eerste Presidentschap eervol ontslag verleend aan Ouderling John P. Lillywhite, als President der Nederlandsche Zending, en diens echtgenoot, Zuster Lillian D. Lillywhite, als presidente der Vrouwen- en Meisjesorganisaties in de Nederlandsche Zending. Als beider opvolgers zijn resp. aangezien Ouderling Frank I. Kooyman en diens gade, woonachtig te Salt Lake City.

President John P. Lillywhite heeft ruim negen jaar als zendeling in Nederland gearbeid; daarvan trad hij zes jaar (2 perioden) op als zendingpresident. Zijn echtgenoot heeft hem op zijn laatste twee zendingen vergezeld en trouw terzijde gestaan. Beiden hebben hun taak met de meeste toewijding volbracht en zich daardoor de achting van honderden in dit land, waarvan velen niet-leden der Kerk, verworven.

President Lillywhite was zendeling met hart en ziel. Hij heeft een groote kennis van het Evangelie, is eenvoudig, bereidwillig, hulpvaardig. Hij is het type van een opofferend helper, een vriend in den nood. Zijn liefde voor het Hollandsche volk sprak uit al zijn daden. Zijn prediking was immer vol overtuiging, onopgesmukt. Wij hebben hem leeren kennen als iemand die buitengewoon weloverwogen tewerk ging in zoowel woorden als beslissingen; hij was tactvol en fijavoelend in den omgang met een ieder waarmee hij in aanraking kwam. In dit opzicht bleek hij een diplomaat van de gunstigste soort. Zijn roeping als leider der zending hield hij steeds vol ernst voor oogen; als een levend voorbeeld voor de zendingen was hij nimmer onachtzaam. In het kort, President Lillywhite heeft zich immer doen kennen als een zeer waardig vertegenwoordiger van het Eerste Presidentschap in ons land, en bovenal als een gezant des Heeren.

Zuster Lillywhite was ons een voorbeeld in plichtsgetrouwheid. Met grooten ijver en nauwgezetheid heeft zij haar beste krachten gegeven aan het werk in de verschillende vrouwen- en meisjesorganisaties. Onder haar leiding werd ongeveer twee jaar geleden het Bijenkorfwerk in Nederland geïntroduceerd, dat vanaf zijn begin met groote schreden is vooruitgegaan. Een voorbeeldig Moeder voor de zendingen was zij, gastvrij en welwillend.

Beider zoon, Ouderling John D. Lillywhite, die een driejarige zending in dit land heeft vervuld, is eveneens eervol ontslagen. Als gemeentepresident, zondagsschoolleider, gymnastiekleider en koor-dirigent heeft hij zich verdienstelijk gemaakt. In gezelschap van Ouderling Dalebout is hij reeds op Dinsdag 13 Augustus j.l. vanuit Rotterdam vertrokken. De overige leden der familie verwachten in het laatst dezer maand heen te gaan.

Wij zullen dit heengaan met gevoelens van spijt zien gebeuren, daar wij de familie Lillywhite zeer genegen zijn. Wij weten ook dat hiermede de gevoelens van alle leden en vrienden in de Nederlandsche Zending vertolkt worden. Namens allen wenschen wij de familie John P. Lillywhite 's hemels besten zegen, een voorspoedige reis, een behouden thuiskomst, geluk op hun verderen levensweg en een welgemeend „tot wederziens!“ S.—F.

MENSCH EN HUWELIJK.

Het huwelijk is geen vrijbrief voor de zinnelijkheid.

(Huisbezoekles.)

Wanneer we om ons heen zien in de wereld, is het onbetwistbaar waar dat er verschrikkelijke dingen en toestanden zijn. Het kwaad is tot alle lagen der bevolking doorgedrongen. De ziekenhuizen zijn vol, zenuw- en krankzinnigengestichten herbergen hun duizenden ongelukkigen, de gevangenis en de gevangenis komen plaats te kort. Voegt men daarbij de twisten en verdeeldheid welke er in de woningen der menschen heerschen, dan komt men tot de conclusie, dat deze aarde meer gelijkt op een verblijfplaats van wilde dieren, die door oppassers met stokken en geweren nog zoo'n beetje in bedwang gehouden worden, dan op een samenleving van zonen en dochteren Gods.

Vastgesteld hebbende dat de menschheid aan vele en ontzettende kwalen lijdt, rijst de vraag: hoe zijn deze ziekten ontstaan? Is er een geneesmiddel, en zoo ja, welk is dit middel, dat den mensch individueel, en in het algemeen, redden kan?

Deze regelen zijn speciaal gewijd aan het huwelijk.

Valsche godsdienstleeraars hebben den menschen getracht wijs te maken dat al die gruwelen er zijn als een gevolg van de overtreding onzer Ouders Adam en Eva. Daardoor, zeggen zij, heeft de mensch zijn vrijen wil, om goed en kwaad te doen, verloren, en heeft hij nu alleen maar het vermogen om kwaad te doen. Is geneigd om God en zijn naaste te haten, noemt men dat. Deze voorstelling is echter geheel onwaar. Door de overtreding is de mensch sterfelijk geworden. Maar nimmer zou de toestand op de wereld geworden zijn zooals hij nu is, wanneer de mensch geluisterd had naar de raadgevingen van zijn Schepper. Door naar den Satan te luisteren en aan zijn influisteringen gehoor te geven, is de mensch geworden wat hij nu is. De oorzaak van 's menschen ellende is dus

het veronachtzamen van de wetten des hemels, niet Adam's overtreding. Het middel voor den mensch, om weder gelukkig te worden, is, om weder te gaan leven in harmonie met de Hemelsche wetten, welke ons weder zijn bekend gemaakt, door goddelijke openbaring, in deze laatste bedeeing van het Evangelie.

Wij lezen in het scheppingsverhaal dat alles wat God gemaakt had, was zeer goed. God schiep ook den Mensch, Man en Vrouw. Hij deed alles volgens Zijne wijsheid, volgens Zijn plan, en voor een bepaald doel. Het groote doel was, om den geestelijken kinderen van God gelegenheid te geven een sterfelijken proeftijd door te maken, noodig voor hun ontwikkeling en verderen vooruitgang. Daartoe moesten God's kinderen een vleeschelijken tabernakel op zich nemen, en terwijl zij in het vleesch waren, zouden hun de wetten bekend gemaakt worden, welke den mensch, bij gehoorzaamheid aan die wetten, tot verderen vooruitgang, ja, tot de hoogte der Godheid zouden brengen.

Daarom, om den geestelijken kinderen van God, gelegenheid te schenken in het vleesch te komen, zietdaar waarom God man en vrouw schiep, zietdaar de taak van den mensch. Daarom stelde God het huwelijk in, opdat de mensch aan het doel van zijn schepping zou beantwoorden. Onze eerste Ouders waren hiermede bekend, en zij loofden en prezen God tengevolge van de hemelsche vreugde welke zij genoten, om de plannen van den Eeuwigen Vader te helpen uitvoeren. Geen wanklank was er in de verhouding tusschen dat eerste menschenpaar. Zij wisten wat Vader in den hemel van hen verwachtte: reinheid. Geen onreine begeerten waren er in hun gedachten. Geen onvriendelijk woord noodzaakte de Engelen van God zich terug te trekken. Daar ruischten heerlijke tonen van schoone muziek. Man en vrouw vereenigden zich in de reinste liefde, om een geestelijk kind van God in de gelegenheid te stellen in het vleesch te komen. En wanneer dat doel bereikt was, of vaststond bereikt te worden, werd de vrouw niet onteerd, zooals nu in zoovele huwelijken gebeurt. Neen, de mensch was onderrecht te heerschen over alle zondige neigingen en begeerten. Wanneer onzen eersten ouders een kind geboren was, verheugden zij zich met groote vreugde. En nogmaals, in dat huwelijk ging het niet zooals het nu gaat in zoovele huwelijken, dat de vrouw zoo spoedig mogelijk de vernedering onderging om aan verkeerde neigingen van haar echtgenoot te voldoen. Neen, man en vrouw handelden toen met wijsheid, als zoon en dochter Gods. Zij leefden in overeenstemming met de wetten des Hemels. Aan de Moeder werd tijd gegeven haar kind te voeden, te koesteren, te verzorgen en te helpen, tot dat kind, een leeftijd van een jaar of drie bereikt hebbende, een nieuwe levensperiode intrad, en minder de dadelijke hulp en zorg van Moeder behoefde. Gedurende die drie jaren werd de vrouw niet misbruikt en vernederd door den man, maar kon zij al haar krachten besteden aan haar kind en gezin.

Ziet, dit was het groote doel, waarvoor de Almachtige het huwelijk instelde, en Hij maakte den mensch deze dingen bekend. Maar spoedig kwam de tijd dat de menschen die Goddelijke wetten niet meer wilden gehoorzamen. Zij begonnen gehoor te geven aan den Booze, gingen verkeerde neigingen koesteren en die aankweekten. Zij vergaten het heilig doel van het huwelijk, en tenslotte werd het gebruikt als een vrijbrief voor het bevredigen van lage en gemeene hartstochten, en zoo zijn de menschen vleeschelijk, zinnelijk en duivelsch geworden.

Hierdoor komt het dat wij in vele gezinnen de grootste ellende zien. Reine, onschuldige meisjes treden in het huwelijk, vervuld van de heerlijkste idealen, en de meesten verliezen die heel spoedig, om te bevinden dat zij benut worden om de lage hartstochten van den man te bevredigen. Sommige vrouwen berusten erin, en zuchten: ja, we zijn immers getrouwd. Maar vele huwelijken, onrein begonnen, of onrein voortgezet, eindigen in hevige twisten en echtscheidingen. Het hoogste, het edelste, het lieflijkste, het reinste, dat God den mensch gegeven heeft, heeft de mensch verguisd, vertrappt en verlaagd. Vandaar de twisten, de ellende, de ziekten, de echtscheidingen, de verwaarloosde kinderen, en duizenden kwalen waaraan de menschheid lijdt.

Daarom, ontwaak, o mensch; kom tot bewustzijn van Uw Goddelijke afkomst, herinner u, dat ge een zoon of dochter van God zijt, leer en leef de wetten des hemels welke de Eeuwige Vader ons weder bekend gemaakt heeft, en ge zult vreugde genieten in uw leven. Leef in harmonie met de celestiale wetten, leef ze in uw daden en woorden, in uw hart en in uw gezin! Blijdschap zal dan uw deel zijn, en ge zult weten dat de Engelen van God zich over u verblijden.

P. LEEUWENBURG.

DE ROTTERDAMSCH E DISTRICTS-CONFERENTIE.

De jongste halfjaarlijksche conferentie van het Rotterdamsche district is op Zondag 14 Juli j.l. te Den Haag gehouden. Om kwart over tien des morgens ving in de goed bezette zaal „Ons Huis” de eerste vergadering aan onder leiding van districts-president Don. H. van Dam, en wel met het zingen van „Als de Zon schijnt in uw Hart”. Broeder H. Kleijn-Nagelvoort zond het openingsgebed op, waarna het Haagsche zangkoor onder leiding van Zr. T. Hartman het lied „Maak mij reiner” ten beste gaf. De muzikale begeleiding werd verzorgd door de Zusters A. Hornes en W. Leenslag.

Als eerste sprekers voerden het woord de Ouderlingen Ralph M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending, en L. W. Dalebout, president van het Amsterdamsche district. Een dubbel Bijenkorf-meisjestrío zong bij wijze van intermezzo „Mijn Herder is God.”

De Ouderlingen M. E. Carr en Gerrit A. Jongejan waren de laatste sprekers. Na het zingen van „They have taken away my Lord” door het Haagsche koor besloot Ouderling Warren D. Richardson met dankzegging. Aanwezig waren ruim 100 personen, waaronder 10 zendelingen benevens Zendings-president John P. Lillywhite met zijn echtgenoot.

De middagbijeenkomst werd ingezet met het zingen van „De Dag der Bevrijding”. Broeder J. P. Schouw ging voor in gebed, waarna een Rotterdamsch M-Mannenkwartet een zangnummer ten gehoor bracht. De autoriteiten van Kerk en Zending werden nu door den districts-president voorgesteld en eenparig door opsteken der handen ondersteund.

Nadat als sprekers de Ouderlingen Warren H. Perry en A. Asmus het woord hadden gevoerd, zong een koor van jongeren onder leiding van Zr. T. Hartman het lied „Jezus is een Kindervriend”. Zr. W. Leenslag begeleidde op de piano. Het was een treffend, mooi nummer. Ouderling P. P. Williams en Ouderling John D. Lillywhite sloten de rij der sprekers. De vergaderden zongen vervolgens „Komt, Heil’gen, komt!”, waarop Ouderling E. H. Boyer den Heere in gebed dankte voor Zijn genoten leiding.

De avondvergadering, die uitstekend bezocht was, werd met het zingen van „Eert den Profet!” door de vergaderden aangevangen. Ouderling Reed W. Farnsworth, Secretaris der Nederlandsche Zending, ging voor in gebed, waarna het Haagsche zangkoor „The Seer, Joseph the Seer” weergaf. De Ouderlingen H. Schotel, assistent-redacteur van „De Ster”, en Don. H. van Dam, president van het Rotterdamsche district, waren de eerste sprekers. Ouderling van Dam maakte den hoorders duidelijk hoe er slechts één ware weg tot het eeuwige leven is, welken wij kunnen bewandelen aan de hand van de door God gegeven „wegwijzers”. Na nog een wijle over de teekenen der laatste tijden uitgeweid te hebben, besloot hij met het uitspreken van een krachtige getuigenis.

Als tusschenzang deed het koor „Godsvertrouwen” hooren, waarop Zending-president John P. Lillywhite het woord nam. Deze wees erop, hoe het Evangelie niet alleen moet zijn een luisteren, doch ook een kracht tot zaligheid. Spr. legde voorts uit hoe geen enkele van iemand’s zonden zal uitgewischt worden door den dood. Wij gaan naar de volgende wereld met dezelfde zonden en gewoonten die wij bij het sterven hebben. Totdat de laatste penning betaald is, d.i. de laatste zonde overwonnen, zal het lichaam in de kluisters van het graf blijven. Spr. wees nog op het verdraaien van de eerste evangeliebeginselen en noemde deze kort en duidelijk, waarop hij besloot met te verklaren dat het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid zal zijn wanneer men het een deel van zijn leven maakt en eraan behoort.

Het koor zong „The Radiant Morn”, waarna Broeder A. Hartman deze succesvolle conferentie eindigde door dankzegging.

ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

(Zondag 1 September 1929.)

Onderwerp: **Waarom een georganiseerde Kerk?**

T o e l i c h t i n g: Zij die gelooven in het Groote Evangelieplan en aan de vereischten daarvan voldoen, vormen de gemeenschap die men de Kerk noemt. Velen die aan dit onderwerp slechts oppervlakkige studie hebben gewijd, vinden het moeilijk om te begrijpen waarom een kerk noodig zou zijn.

Redenen van het bestaan eener Kerk.

a. De Kerk, de gemeenschap van personen met hetzelfde intelligente geloof, verlangen en stelsel van praktijken, is het georganiseerde agentschap waardoor God met Zijn kinderen handelt en tot hen spreekt.

b. De bevoegdheid om in God’s naam te handelen moet ergens zijn vastgelegd. De Kerk houdt die autoriteit ten nutte van den mensch.

c. Doordat de leden georganiseerd zijn, maken zij vlugger vooruitgang, zoowel individueel als collectief.

d. Samenwerking. De mensch mag niet geheel „op zijn eigen houtje”

het aardsche leven doorgaan, doende zooals hij alleen verkiest, afgescheiden van zijn medemenschen, en het Groote Plan op zijn eigen wijze aanvaardend. Het Evangelie moet aangenomen en geleefd worden op de voorgeschreven wijze; de voorschriften zullen worden gevolgd, doch niet op een domme wijze, als een kuddedier, maar „met intelligentie”. (De klasseleeraar(es) verklare dit verder).

e. Ordelijkheid. Door de organisatie die men Kerk noemt kunnen alle dingen ordelijk gedaan worden. Het intelligente verstand vindt een chaos een gruwel.

f. Het toetsen van iemand's houding. De Kerk moet een stelsel wetten bezitten, door gehoorzaamheid aan dewelke de mensch in staat zal zijn om zijn eigen vooruitgang en geestelijken toestand te bepalen, hetgeen hem tevens een aanwijzing geeft voor zijn komende werk. Het zou iemand moeilijk vallen om een zoodanigen maatstaf aan te leggen wanneer hij alleen stond, los van zijn medemenschen, en dan zijn eigen wetten moest maken, die zouden moeten passen bij de nooden zooals alleen hijzelf ze ziet.

g. Autoriteit. Wetten moeten uitgevoerd worden, verordeningen volbracht, en God moet aan Zijn aardsche kinderen mededeelingen doen. Veel hiervan eischt autoriteit, die ergens op aarde vastgelegd moet zijn, wil men orde hebben. Eenige vorm van autoriteit van Godswege is noodig in al ons geestelijk werk ten behoeve van anderen, en de aardsche bron van God's autoriteit is de Kerk, georganiseerd door den oppermachtigen, intelligenten God. (Prediken in het openbaar, doopen, Avondmaai, enz.) Dit punt is ten deele een herhaling van het reeds onder a en b genoemde, maar een herhaling is in dit geval aan te bevelen.

h. De Kerk heeft haar groote zendingstaak: het Evangelie moet gepredikt worden aan alle menschen. Dit enorme werk kan niet verricht worden zonder organisatie; hetgeen voor de Kerk een zeer voorname reden van bestaan beteekent.

V e r w i j z i n g e n : Efeze 4 : 11-14; Leer en Verbonden 10 : 67; 11 : 24—27; 20 : 1; 21 : 1-4; 22 : 3; 26 : 2; 29 : 42, 43; 41 : 2, 3; 42 : 8; 43 : 8; 45 : 14; 50 : 44; 58 : 23; 76 : 54; 115 : 4.

Bespreking.

1. De Heer J. Krishnamurti heeft kort geleden de bekende Orde van de Ster in het Oosten (waarvan hij leider was) officieel ontbonden verklaard. In zijn motiveering van deze daad zei de „wereldleeraar” o.a.: „Men kan de waarheid of een geloof niet organiseren; zoodra men geestelijk leven tracht te organiseren, vernanwt men, beperkt men de Waarheid, en maakt haar tot een speelgoed voor zwakkelingen. Waarheid kan niet neergehaald worden; het individu moet zich inspannen om zich tot de waarheid op te heffen en haar te bereiken. *** Zoodra er een organisatie van leden bestaat, streven zij niet meer, maar laten zij zich als een kudde leiden. Daarom heb ik tot deze opheffing besloten”.

Bespreek in hoeverre de redeneering van den Heer Krishnamurti juist is. Geldt zij ook voor een organisatie zooals de „Mormoonsche” Kerk? Indien wel, in hoeverre? Indien niet, waarom niet?

ZENDINGSNIEUWS.

Afscheidsgroeten.

a/b. ss. „George Washington”
13 Juni 1929.

Geliefde Broeders en Zusters:

Ik ben nu middenop den oceaan en ga elk uur verder en verder weg van het land waar ik de gelukkigste twee jaren van mijn leven heb doorge-

bracht. Het is het land wiens volk ik heb leeren beminnen en waar ik het evangelie van Jezus Christus leerde op prijs stellen meer dan ik ooit had kunnen denken.

Sinds mijn verlaten van Holland heb ik vele oogenblikken nagedacht over de mooie momenten die ik daar genoten heb. Natuurlijk zijn de twee en een half jaar die ik onder u doorgebracht heb niet zonder zorgen geweest — doch zoo is het leven nu eenmaal. Maar wanneer wij geduldig zijn en God dienen met geheel ons hart, dan zullen wij gezegend worden. Gezegend voor elke oprechte daad die wij in Zijnen dienst verrichten.

Laat ons allen voortgaan God te dienen, ook al mochten wij vele moeilijkheden op ons pad tegenkomen. Vergeet niet dat een heuvel van een afstand altijd steiler lijkt dan wanneer wij zijn top bereikt hebben.

Ik neem ook deze laatste gelegenheid aan om u allen te danken voor hetgeen u voor mij gedaan heeft, om mij in mijn werk in uw land bij te staan. Ik waardeer het en ik weet dat God u allen zal zegenen voor hetgeen u doet om Zijn grootsche werk voort te helpen.

Steeds heb ik een gebed in mijn hart dat God u allen zal helpen om standvastig in het evangelie te staan en steeds naar een grootere getuigenis van hetzelfde te streven.

Voor heden wil ik u vaarwel zeggen — doch ik weet dat ik u allen zal weerzien, te eeniger tijd, in eenig oord.

Moge de Heer u immer zegenen.

Uw broeder,

JOHN H. McLAREN Jr.

Men pleegt zich gaarne die dingen te herinneren welke op de reis langs 's levens weg voor hem het meeste heil hebben gebracht. Dit is wellicht een der redenen waarom wij altijd met teederheid denken aan de makkers uit onze jeugd en hun onderwijzingen. In onze kindsheid zijn vader en moeder steeds bereid om ons te helpen en te troosten, en, zoo noodig, om tijdigen raad te geven. De tijd komt echter, dat zij van ons weggenomen worden, en wij aan onszelf worden overgelaten.

Wanneer wij dan nieuwe hindernissen tegenkomen en gevaren onder vinden, merken wij dat wij nog immer behoefte hebben aan een vriend en raadsman. Een dien wij kunnen vertrouwen, een die altijd gewillig is om te luisteren, te troosten en op te bouwen, en kracht te schenken in tijd van zwakheid. Er is slechts één zoo'n persoon, en die persoon is God, Onze Hemelsche Vader. Onze ervaringen in de Nederlandsche Zending hebben ons dit feit geleerd, en wij leggen getuigenis af van Zijn goedheid en barmhartigheid jegens u, onze broeders en zusters in Zijn heerlijk evangelie.

Onze getuigenis van Zijn evangelie is sterker geworden, en wij gevoelen dat wij een van 's levens grootste lessen hebben geleerd gedurende ons korte verblijf bij u, n.l. de les van gehoorzaamheid. Om waarlijk gelukkig te zijn moeten wij God liefhebben. Hem liefhebben is Hem gehoorzamen, en Hem gehoorzamen is het eenwige leven.

Wij danken u, onze broeders en zusters in de Nederlandsche Zending, nogmaals voor hetgeen u voor ons heeft gedaan. Mogen de zegeningen van onzen Heer en Zaligmaker immer uw deel zijn.

Met alle beste wenschen en hartelijke groeten verblijven wij,

Uwe Broeders:

ORLANDO VAN ORDEN.

GLENN E. HILL.

Benoemd en verplaatst.

Ouderling Gerrit A. Jongejan is benoemd tot president der gemeente te Rotterdam.

Voorts zijn verplaatst de volgende Ouderlingen: P. B. J. Leeuwenburg van Rotterdam tot president van het district Utrecht; C. W. Draaijer van Hoorn naar Groningen als gemeentepresident; L. A. Teerlink van Utrecht naar Leiden als gemeentepresident; Henry Hart van Leiden naar Rotterdam-Overmaas als president der gemeente aldaar; K. R. Judd van Groningen naar Utrecht; L. R. Webb van Hoorn naar Oostzaan; G. J. van Alfen van Oostzaan naar Amsterdam; C. J. Dee van Amsterdam naar Rotterdam; S. Stam van Rotterdam-Overmaas naar Amsterdam.

Ontslagen.

Eervol ontheven van zendingsverplichtingen in Nederland, met een woord van waardeering voor hetgeen door hen is verricht, zijn: Ouderling A. Asmus, die o. m. de gemeente te Den Helder heeft geleid en laatstelijk werkzaam was op de zendingsboot; Ouderling M. E. Carr, ten laatste president der Helderse gemeente; Ouderling R. Springer, in de afgelopen maanden president der gemeente te Apeldoorn, en Ouderling Arlo L. Christensen, die ten laatste als leider van het district Utrecht en Overijssel is opgetreden.

Voorts zijn eervol ontslagen, met dezelfde gevoelens van waardeering voor hun arbeid hier te lande: Ouderling en Zr. John van Haren, die in de afgelopen maanden de gemeente te Rotterdam-Overmaas geleid hebben; Ouderling en Zr. John Hoekstra, onder wier leiding o. a. de Amsterdamsche gemeente eenigen tijd heeft gestaan, en die den laatsten tijd hun bemoeiingen hebben verleend tot het aankopen van een nieuwe zaal in Groningen; en Ouderling L. W. M. Dalebout, president van het Amsterdamsche district.

Gedoopt.

In de maand Juli 1929 zijn in de Nederlandsche Zending 9 personen gedoopt, waarvan 6 bekeerlingen. Allen zijn in Leiden woonachtig.

Speciale vergaderingen.

Met toestemming van den Burgemeester van Oud-Beyerland (Z.H.) hebben enkele zendelingen in die gemeente een viertal openluchtvergaderingen gehouden, telkens op Zaterdagavond. Groote menigten hebben deze bijeenkomsten bijgewoond en met veel belangstelling geluisterd naar de prediking van 's Meesters gezanten.

Op Donderdag 27 Juni j.l. hebben de Haagsche M-Mannen een speciale openbare vergadering gehouden te Delft, onder leiding van Ouderling W. H. Perry, president dier gemeente. Het Haagsche zangkoor verleende zijn medewerking. Als sprekers traden op de Brs. (M-Mannen) G. Diender, J. J. Claus en M. Lazarom. Aanwezig waren 49 personen, waaronder 7 zendelingen.

Op Donderdag 11 en Vrijdag 12 Juli j.l. zijn speciale openbare vergaderingen gehouden te Alkmaar en Hoorn. In eerstgenoemde stad voerden de Ouderlingen C. S. Stephens, L. W. M. Dalebout en Zendingspresident John P. Lillywhite het woord; aanwezig waren 47 personen, w.o. 15 vreemdelingen. In Hoorn werd gesproken door de Ouderlingen John Sieverts en L. W. M. Dalebout. 8 Zendelingen en 5 bezoekers woonden deze bijeenkomst bij.

Bijgestaan door een vijftal zendelingen uit het Utrechtsche district hebben de zendelingen van het hoofdkantoor op 18 Juli j.l. een lezing met lichtbeelden over het Boek van Mormon gehouden te Almelo. De vergadering verliep met groot succes. Onder de ruim 50 aanwezigen waren circa 25 vreemdelingen.